

vor nuværende Administrations Opfattelse af den herhenhørende Lovgivning. Naar Flertallet under Nr. 12 har foreslaaet en Ændring til Nr. 2 i § 6, da har denne sin nærmeste Begrundelse deri, at Ordene i Nr. 2 af § 6 synes at sigte til Parceller, der ere blevne til „selvstændige Eiendomme“, som det kaldes, igjennem Bebyggelse, medens det jo er klart, at hvad det kommer an paa her, ikke er Bebyggelse eller Ikke-Bebyggelse, men derimod Jordbruget, det er Jorden og dens Størrelse paa 2 Eder Hartkorn eller derover. Flertallet har derfor foreslaaet, at de omtalte Ord ombyttes saaledes, at Reglen kommer til at lyde paa Jordbrug, der ved Udstykning eller Dmdeling af Bøndergods er udlagt med et Tillæg af 2 Eder Hartkorn eller derover. — Nr. 3 af § 6 har Flertallet ved sit Ændringsforslag under Nr. 13 søgt at give en noget nærmere Begrændsning, og det har saaledes for det Første stræbt derfra at undtage, hvad der maatte siges at være egentlige gamle Huslødder. Dernæst har det ment, at der var Anledning til ogsaa derfra at undtage Parceller, om hvilke det godtgjøres, at de i en Tid af 10 Aar, inden de inddroges under den samlede Brug, og inden de altsaa smeltedes sammen med anden Jord, have været anvendte som bebyggede Huslødder. Dersom nemlig ikke en Bestemmelse af denne Natur bliver vedtagen, saa kan det Tilfælde opstaa, at medens Fæstebønderet overhovedet er hævet paa et Gods derved, at Fæstegaardene ere blevne til Selveiergaard, saa vedbliver Fæstebønderet at hvile paa Parcellerne. Flertallet har troet, at der kunde være Anledning til at tilstede Sammenlæggelsen selv af bebyggede Parceller, naar de i 10 Aar have været bebyggede, og at man ikke behøver at frygte for, at saadanne Misbrug skulle finde Sted, som Bestemmelsen i Nr. 3 af § 6 netop skal søge at forebygge, nemlig Misbrug af Dmdelingsretten til Skadelse af Eiendomme, der have været Fæstetligt undergivne, men som igjennem Dmdelingen blive fæstefrie, naar man betinger Sammenlægningsretten af den næste Begrændsning af 10 Aar. Af de to sidste Stykker i Ændringsforslaget under Nr. 13 gaar det første endelig ud paa en Ilgefrem Optagelse af Lov-

forslagets Ord, og det sidste paa et Forsøg ved en Redaktionsændring noget at tydeliggjøre Lovforslagets Affattelse i denne Retning. Lovforslagets § 7 gaar, som det høie Thing jo vil vide, ud paa, at den i Forordningen af 15de Juli 1792 § 11 og Lov af 25de Juni 1870 hjemlede Ret til at bortforpagte Eiendomme, som ere Fæstebang, undergivne, skal bortfalde. I saa Henseende skal jeg tillade mig for Dieblirket ganske at henholde mig til den omstændelige Udtalelse, som i forrige Samling fremkom fra det da nedsatte Landsthingsudvalgs Flertals Side med Hensyn til samme Forslag. Det nuværende Landsthingsudvalg bestaar jo i alt Fald i sit store Flertal af de selvsamme Medlemmer som det dengang nedsatte, og det har derfor ment i denne Retning, at kunne henbise til Flertallets Betænkning fra forrige Samling, som det har ladet afstrykke, og som jeg haaber vil findes at give en tilstrækkelig god Begrundelse af Forslaget. — Den Ændring deri, der er foreslaaet under Nr. 14, gaar kun ud paa at forandre Ordet „Eiendomme“ til „Jordbrug“, fordi dette vistnok er korrektere Sprogbrug.

I § 8, som gaar ud paa at begrænde det Ret, som § 2 i Loven af 19de Februar 1861 giver Godseieren til at udtage Bønderjord til fri Naadighed som over Hovedgaardsjord, har Flertallet, idet det i Dyrigt paa dette Punkt ganske i Almindelighed slutter sig til Lovforslaget og dets Tanke, ment under Nr. 15 at burde foreslaa en Ændring, som dog i alt Væsentligt blot gaar ud paa en Redaktionsforandring. Lovforslaget synes nemlig, naar man læser meget strengt, at gjøre Opfyldelsen af selve Lovbudet umulig, idet Paragrafen betinger den deri omhandlede Berettigelse af, at det godtgjøres, at Godseieren inden visse Tidsfrister har solgt visse Bønderdele og inden den 1ste Januar 1900 har solgt Resten af det til Godsets fæstetligt Eiendomme den 19de Februar 1861 hørende Hartkorn, medens det dog er klart, at der under Regnestykket ogsaa maa tages Hensyn til den Del, som han netop i Kraft af Loven af 19de Februar 1861 og de stedfundne Salg har været berettiget til at inddrage under Hovedgaardens. Idet det saaledes strengt taget er